

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

Danica izhaja vsak petek na celi poli, in velja po pošti za celo leto 4 gld. 60 kr., za pol leta 2 gld. 40 kr., za četert leta 1 gld. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za leto 4 gold, za pol leta 2 gld., za četert leta 1 gl.; ako zadene na ta dan praznik, izide Danica dan poprej.

Tečaj XXXIV.

V Ljubljani, 2. grudna 1881.

List 48.

Lepa si lepa.

Oj lepa si lepa, Marija Devica!
Ko v praznik rojstnega Tvojega dne
V otročja Ti zremo nedolžna lica
Pri zibeli Tvoji v duhu klečé.

Oj lepa si lepa, Ti golobica!
Ko v god darovanja v tempelj hitiš,
Povabljen tje od Božjega klica,
Da ondi le njemu v ljubezni gerliš.

Oj lepa si lepa v hišici borni,
Ko v god oznanjenja angel svitál
Spoštljivo naznanja Ti dekli pokorni,
Da Bog te za mater je sebi izbral.

Oj lepa si lepa, čez gore hiteča
Na obiskovanja nam ljubljene god,
Scer mati, pa vendar Devica cveteča,
Noseča človeštvu nebeški svoj plod.

Oj lepa si lepa, ko se ponižuješ
Pred Bogom na svečnico in pred ljudmi,
In najčistejša se še očiščuješ,
Spolnuješ, kar grešnim postáva veli.

Oj lepa si lepa, ko v god vnebozétja
Oblečena v solnce in zvezde hitiš
V deželo večne pomladi in cvetja,
Da vedno kraljica pri Sinu živiš.

Najlepša pa si in najslavnejša,
Največi v stvarstvu čudež Ti,
Bogu na višavah in nam najmilejša,
Ker bila brez greha spočeta si.

Oj lepa si lepa brez greha spočeta,
Vsi angelski kori nad tabo stermé,
Zamaknjena gleda Te zemlja zavzeta,
In zvezde na nebu pred tabo bledé.

Oj lepa si lepa; bodi nam mila,
Izprosi še nam lepoto serca,
Izprosi nam dušnega sneg oblačila,
Da gledati smemo enkrat Boga.

Zlati rudnik.

VI.

Kolika čast se s sv. mašo Bogu skazuje.

Po smerti, ko bo človek jasno vidil, ga bo posebno to bolelo in peklo, da je neskončno ljubeznjivega Boga premalo ljubil, častil in hvalil. Sv. Marjeta Kortonska je v goreči ljubezni pogosto klicala: „Oh, zakaj nimam toliko serc in jezikov, kolikor je listov na drevesih in kapelj v morji, da bi svojega Boga (z vsimi) ljubila in hvalila.“ Neki dan, ko se je takim občutkom prepustila, ji je Gospod rekel: „Moja hči, bodi potolažena! Z eno samo mašo, ki jo pobožno slišiš, mi toliko časti skazuješ, kolikor zahtevaš, in še neskončno več.“ — Prašam te, otrok, prašam te, mladi in stari človek: ali spoznaš iz tega, koliko je vredna sv. maša? O spoštuj in čislaj nezmerno vrednost sv. maše, in hodi k sv. maši bolj pogosto in z veliko večji pobožnostjo, kakor pa si dozdaš.

V stari zavezi so ljudje z raznimi darovi Boga častili; v novi zavezi pa ena sama sv. maša Boga bolj časti, kakor vse daritve stare zaveze, ktere so bile le samo podobe sv. maše v novi zavezi.

S sv. mašo se Bog časti tako silno, tako, kakor nezmerno je On časti vreden, ker pri sv. maši z novega prejema tisto neskončno čast, katero mu je skazal Jezus Kristus s svojo smertjo na križu. Ena sama sv. maša stori Bogu več časti, kakor so mu je storile vse molitve in spokorne dela svetnikov, vse djanja apostelnov, vse terpljena mučencev in vsa žareča ljubezen serafinov in Matere Božje, in mu je bojo še storile. Zakaj vse časti skazovanje od stvari je konečno; čast pa, ktera se Bogu skazuje z daritvijo sv. maše, ker izhaja od ene božjih osób, je neskončna. Priznati tedaj moramo, da daritev sv. maše je med vsimi déli naj bolj božje delo.

Sv. Alfons Ligvori toraj sklepa in pravi: „Zarés, življenje vsih angeljev in ljudi bi ne bilo zmožno Bogu neskončne časti skazati, katero mu en duhoven z eno samo sv. mašo stori. Zatoraj so sveti očetje imeli prav, da so duhovstvo imenovali božji stan, neskončno vrednost, naj lepši vsih časti na svetu.“ ... Tako govori ta sloveči svetnik sv. Cerkve, iz česar sleherni lahko sprevidi, kako silno greši, kdor sv. maše ne spoštuje, ali pa kdor duhovne zaničuje.

Sursum.

Ako se dalje s sv. mašo Bogú neskončna čast skazuje, je iz tega očitno, kolika vrednost je v tem, da pridno k sv. maši hodiš. Slavni Francoz gosp. pl. Bernière je toraj rekel: „Raji bi hotel svet zgubiti, ako bi ga imel, kakor pa eno samo mašo... Mašnik daruje Jagnje Božje, pa to on stori v imenu vse Cerkve, zlasti pričujočih, ki so tako srečni, da Ga z njim darujejo. Kako veselo je to za-me, ako sem bil pri sv. maši! Tako sem Bogu daroval dar neskončne vrednosti, akoravno nimam časti — duhoven biti. Na neskončni stopnji tedaj sem ga poveljeval. O Jezus! Kako nezméren zaklad imamo v Tebi! Samo, da bi ga spoznali!“

O katoličan, prevdari to nezmérno prednost! Ti si morebiti v taci srečnih okoliščinah, da zamoreš Bogu vsak dan neskončno veliko čast skazati... Bog nam daj milost, da bi živo spoznali, kar imamo, in si v zveličanje obračali nezmérne zaklade Božje!

Ovčica.

(Pis. M. Skalovič.)

(Dalje.)

8. Razsvetljena Evropa noče več mile svetlobe keršanske vere, bolj se počuti pri slepilni luči petrolejni moderne omike. Že po svojem nagibu skuša odpraviti polagoma take naprave, ki so bile ognjišča keršanske prosvete ali omike; od tod krič: samostane proč, duhovnov število naj se zmanjša, in kar je v dotiki z vero, naj se ovira. Ovčice, plahe in, češ da, „neumne“, ne smejo več biti vzor sedanji mladini, ki mora postati pogumna in razsvetljena, toraj naj se kolikor mogoče njih število zmanjša. „Ker pride cenejša volna iz Amerike in Avstralije, zato naj se naši gospodarji bolj poprimejo živinoreje zaradi mesá“, tako pravijo. In število ovac se je od nekaj časa silno zmanjšalo po Evropi, a drugod po Ameriki in Avstraliji se je pa čudo pomnožilo. Preštelo se je, da ima Evropa 190 milijonov ovac, drugi deli sveta pa okoli 300 milijonov, torej povsem okoli 500 milijonov. V Avstralijo so pripeljali prvih 20 gláv ovac še le leta 1785. Leta 1863 so jih že imeli 22 milijonov, in sedaj cenijo število ovac v Avstraliji na 50 milijonov. Silno prostorni in zelo pitni pašniki, kjer je še primeroma jako malo prebivalcev, storé, da praktični Angleži redé ovce in se z volno bogaté. Pa pravijo izvedenci, da avstralska volna daje mnogo slabije sukno, kakor evropejska. Leta 1877 so izvozili samo iz južnega dela Avstralije, ki se imenuje Novo-južni Wales, 54 milijonov kilogramov volne. Očeti benediktinarij so ravno tam v Avstraliji, ponavljajoč čuda apostolskih časov in preminjajoč volkove v jagnjeta, mnogo odnotnih divjih stanovnikov pridobili za keršansko vero ter jih pridružili kot ovčice k čedi Kristusovi. — V južni Afriki (Kapland) se tudi veliki posestniki mnogo pečajo z ovčjo rejo. „Razumniši naseljenci goje mnogo ovac, ki jim dajejo lepega dobička“. Leta 1872 se je izvozilo iz mesta „Kapstadt“ 5 milijonov 144.100 funtov volne, in iz trgovskega mesta Port-Elizabet 39 milijonov 396.925 funtov, torej skupaj 44 milijonov funtov in pol.“ (Jedina: „Um Afrika“, str. 266 in 273.) Angleži imajo v Evropi primeroma naj več ovac, do 40 milijonov, (Avstrija jih ima morda blizu 20 milijonov), ter se ponašajo z naj večimi tvornicami (fabrikami) sukna. Nekdaj niso jih toliko imeli, a to je prišlo takó. Kmetje na Angleškem so obožali, bogataši so jim pobrali zadnje imenje, iz hiše jih spodili, hiše jim poderli, njive v pašnike premenili, in tam goje največ ovac. „V treh kraljestvih („trojedini kraljevini“) Angleško-Škotsko-Irskem je skup

77 milijonov oral (aeres) zemljišča in samo 33.600 posestnikov... Trideset tisoč posestnikov smé zapovedovati drugim 30 milijonom stanovnikov: „Tukaj smeste hoditi, tam ne smeste. Tukaj smeste orati, tam nikakor ne.“ — Šest in dvajset milijonov oral je pašnikov in gojsda... Vojvoda Klevelandski lahko potuje 23 milj po svojem posestvu, vojvoda Devonširski ima v derbijski grofiji 96 oral posestva, vojvoda Ričmontski šteje za svoje 340.000 oral, in markiz Breadalbane, da stopi iz hiše, lahko v ravni čerti gre na lov 100 milj po svojem lastnem posestvu.“ (Ratzinger: „Geschichte der kirchlichen Armenpflege“, str. 393 i. d.) Z naj manjšimi stroški se na téh velikanskih posestvih lahko hrani na tisoče ovac. Vojvoda Hamilton ima sam 800.000 ovac. Od tod nenaravne razmére na Angleškem, pri največem bogastvu največe uboštvo in revščina. Angleška kramarska politika gre vsa na to, da bi druge države, kar je naj več mogoče, angleško robo kupovale; zató je nje glavna skerb, da bi se drugod taki pridelki zmanjšali, katerih ima ona veliko zalogo, zlasti volne, sukna, obleke. In res, po evropejski celini se je število ovac zmanjšalo in se hitro naprej manjšuje. — Ali ni nekaj podobnega v dušnem obziru? Ako se število vnetih katoličanov manjša po Evropi, se množi po deželah, koder se število ovac množi, po Avstraliji, Ameriki, tudi še nekoliko po Afriki. (Dalje nasl.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Po kratki bolezni je 29. t. m. ob 1 po polnoči, previden z vsimi ss. zakramenti za umirajoče, umrl blagi vodnik Slovencev:

Dr. Janez Bleiweis
vitez Tersteniški,

vitez železne krone 3. verste, Franc Jožefovega in ruskega Vladimirovega reda, c. kr. profesor, deželni poslanec, tajnik c. kr. kmetijske družbe, vodja živinozdravniške učilnice, predsednik in ud mnogih družb, častni ud mnogih učenih društev, častni meščan ljubljanski in mnogih družih kranjskih mest, častni občan skoro vseh slovenskih srenj itd. itd. itd.

Rojen je bil v Kranji 19. listop. 1808; z naj večimi slovesnostmi spremljen k sv. Krištofu 1. grudna popoldne ob 4.

Družina priporoča ranjcega v blagi spomin in molitev.

V Ljubljani, 29. novembra 1881.

Iz Ljubljane. Pri dekanijski konferenci Ljubljane in okolice pretekli ponedeljek je bilo 23 gg. duhovnov pričujočih. O navadnih ljudskih spraševanjih je obširniše in prav praktično govoril č. g. Jan. Potočnik Bre-

soviki ter je oziroma na ves katekizem pojasnil, kako naj bi se spraševalo, da bi ljudje stvarine dobro razumeli.

Daljne opombe raznih gospodov so merile na to, da bistvenosti in tako imenovane „molitve“ naj bi se spraševale vsako leto in sicer prav pogosto, da se jih bolje naučijo. Daljo nekatere opombe o spraševanjih za ženine in neveste; — o dajanji ali odrekovanji listkov; o spraševanju oziroma na mesta; kako bi se doseglo, da bi se ta dolžnost tako pogosto ne zanemarjala itd.

Druga točka ter razmera vradnih del in pisanj med gg. župniki in pomočniki je le malo časa vzela. O nepravilnostih oziroma na službo Božjo v podružnicah, pri izpostavljanji sv. Rešnjega Telesa, dajanji sv. blagoslova z Najsvetejšim so bile obravnave obširniše. Govorila sta nekaj več o tem č. gg. Fr. Levičnik Poljski in Jan. Rozman, mestni župnik št. Jakopski. Govornika sta nekoliko bolj na drobno segala v stvarino in naznanjala, kaj se ne zлага s starim „Ordo divini cultus“ in povdarjala potrebo, da naj bi visokočastito škofijstvo dalo na svitlo novi „Ordo cultus divini“. Pervi govornik je ločil prestopke v splošne in posamezne in meni med drugim, naj bi se gledalo na nasledke; če so nasledki dobri, naj bi se novosti ohranile, če ne, pa zaterle. Nekateri glasovi so povdarjali rimski obrednik, po katerem naj bi se vravnalo; drugi so svetovali previdnost, da se ljudstvo ne draži in da bi „strogost“ ne služila v „destructionem“, namesto v „aedificationem“. Oziroma blagoslovov se je glasilo: „ljudje želijo blagoslovov: kračiti jih ne“. — Pri podružnicah, menijo nekateri, je po eno opravilo zadosti, in tudi popoldan ne litanij. In zopet: Ljudje so cerkve zidali in želijo, naj se na nje tudi ozir ima itd. Te vprašanja so res težavne in zamotane; Bog daj vgodno rešenje v Božjo čast in v zveličanje našega naroda.

Z Gorenjskega, 27. listopada. (*Zgodovina naslednje pesmi.*) „Pismo moje pride sicer prazno, opomni Vas vender na neko pesmico, ki je že pri Vas. Med spisi t. g. Tončka je ena pesem, v čast sv. Frančišku Ksav. zložena, ki vem, da še ni natisnjena. Prične se z besedami: „V Pariški vikši šoli glej učenca“ itd. Naredil je bil rajni to pesem na mojo prošnjo za rabo v naši podružnici. Spominjam se, da je pesmica vsa med Vam izročeno pesniško zalogo, toraj potrudite se jo poiskati in obelodaniti v prihodnjem listu z dostavkom „iz literarne zapuščine rajn. č. g. Antona Pintarja“. Sv. Frančišek je sicer v nebesih, menim, da je g. Tonček tudi, — bo pa lahko stopil v soboto z „Danico“ pred Svetnika in mu pokazal, kaj je on storil v življenji za Njegovo čast. Upam, da mi boste voljo spolnili.“ (Kako bi ne? S tem pa ob enem vsim „Ksaverom“ Bog daj srečo; naslednja pesem pa jim bodi za god. Vr.)

Sv. Frančišek Ksaverijan.

(*Iz zapuščine r. gosp. Antona Pintarja.*)

V pariški vikši šoli glej učenca,
Ki bister um ga zaljša in krepost; —
Posvetne slave tam si išče venca,
Na zemlji najti srečo in blagost.
Pa Bog pripelje ga na stezo pravo;
Frančišek Ksavér si zvoli večno slavo.

„Kaj neki bo človeku pomagalo,
Če tudi celi svet si pridobi, —
Po smerti kaj od tega bo ostalo,
Če pa pri tem si dušo pogubi?“
To vtiskal mu Ignacij Lojolski:
Frančišek postal apostelj je Ind'janski.

„Kaj čast posvetna bode mi teknila,
Kaj služba dobra, d'nar, blagó svetá,
Če duša moja bo se pogubila?“
To misli on, — to s strahom ga navdá;
In zdajci sklence vsim stvarém odmeti,
Edíno le za Božjo čast živeti.

Podá se v daljni svét med neznaboge,
Se zatajuje, pósti in terpi;
Da pridobi nebesam duše vboge,
Težave se nobene ne boji;
Učí nevtrudno Jude in Japonce,
Naj že prisije jim pravice Solnce.

Takó deset se trudi lét v mis'jonih,
Veliko tisuč duš peklá otmé,
In nosi ajdom, kraljem na njih tronih
Imé Gospoda, jim nebó odpré.
Bliz Kine že mu serce je odbilo,
Tam Bog poklical ga je na plačilo.

„Le eno je potrebno!“ To iskáti,
Truditi se za večni blagor tam,
In ték življenja dobro dokončati —
O svet' Frančišek, pomoč izprosi nam,
Da milost našli bi v poslednji sili,
In tam s teboj se večno veselili!

Z Gorenjskega (*Strašen nasledek žganjepivstva.*) V hribih K. duhovnije je pijanstvu, posebno nesrečni žganjopiji, vdan stári zahteval od mladega nekaj poljšnine. Prejemši denar — hajdi v raván! Ni ga bilo tri dni domú. Ostudno navado pa imajo marsikteri takim strastim vdani gorjanci, kadar pridejo v raván, da se klatijo po pivnicah, ter jih po dva, tri dni ni domú! Tako je storil tudi tá. Ko ga tri dni ni domú, gredó prašat po njem v raván. Kmali zvedó v eni pivnici, da nesrečni je zopet žganjico popival, se upijanil in pijan še steklenico tega smradú seboj vzel za popotnico.

Pijan, na noč, in še s steklenico v mavhi tava v hrib proti domu, in morda kar je tam premalo pil, še med potjo na gerlo nastavlja, ter od žganja omotljen pravo pot zgreši, zaide v pečine in telébi v globok prepad, kjer ga čez nekaj dni mertvega najdejo! Bog se usmili uboge duše!

Ali ne pomislite kerčmarji, kako oster odgovor vas pri Bogu čaka, ako takim zgubljenim revežem dajete pijače, dokler hočejo v sebe vlivati, da le denar dobite, ali pa če kaj drugega denarja vrednega pri njih čutite, in potem še ne pomislite, kaj hudega se utegne dalje pripetiti, ako pijanega proč pustite! O nesreča res, da se je ta ostudna žganjopija kakor silna povodenj razgernila po deželah! Koliko sadú se pokuha v to strupeno pijačo in se tako rekoč ljubi kruh v strup spreminja! Pa koliko žen in otrók domá strada, ko nemarni dedci po žganjarijah denar tratijo in s časom še domovanje na boben spravijo! Naj bi poslanci in vlade vender poskerbeli za blagor ljudsta in po eni ali drugi poti žganjepivstvu jéz postavili, ko ves svét vidi veliko nesrečo in na pomoč kliče, na pomoč tolikim družinam; naj bi se postavila prav velika dacija kotlom, da se cena zviša tej škodljivi pijači.

Prem, 21. listopada. (*Sv. ljudski misijon.*) Neka v resnici pobožna oseba, kateri je premska fara posebno priljubljena, želela je, da bi se na Premu obhajal sv. misijon. Ali kako vresničiti to blago misel? Ker je molitev ključ, s katerim samoremo si nebesa odpreti — poslužila se je ta oseba tega zlatega ključa; opravljati pričela je namreč devetdnevno na čast sv. Jožefu, in glej — odperla si je s svojo pobožno molitvijo pot k

Najvišemu, kateri je serce nekega vse časti vrednega gospoda navdal s svojim duhom, da je taisti s pomočjo Božjo sv. misijon vravnal. Ko je bila tedaj prva zapreka premagana in v dosego željenega cilja saj po nekaj pot uglašena, povabili so naš vis. čast. g. župnik A. Žgur preč. gg. misijonarje oo. Lazariste iz Ljubljane, naj bi prišli na Prem obhajati sv. misijon. Gospodom misijonarjem bilo je to povabilo v največje veselje, katero so pokazali s tem, da so željam gosp. župnika nemudoma vstregli. Petega listopada ob 10 dopoldne naznanjali so zvonovi farne cerkve prihod treh čč. gg. misijonarjev, ki naj bi z ognjeno besedo omehčevali terda serca grešnikov in s hladnim oljem svetih nauk celili dušne rane.

G. župnik s tremi možaki šli so bili preč. gg. misijonarjem do Št. Petra naproti, od koder so se peljali do Podprema, kjer je preč. gg. misijonarje pričakovala že obilna množica ljudstva, katera jih je navdušeno sprejela ter spremila v farno cerkev. Kakor vojaki le malo časa, ali celo nič ne počivajo, ravno tako tudi duhovni vojniki prečast. gg. misijonarji niso pri svojem prihodu na Prem skoraj naj manjšega počitka si privoščili, temuč nemudoma so začeli otroke podučevati v kerščanskem nauku, ter jih za sv. spoved in sv. obhajilo pripravljati. Po oznanilu v cerkvi zbrali so se bili namreč vsi otroci do 16. leta v farni cerkvi.

Popoldne spovedali so preč. gg. misijonarji vse otroke, drugi dan — v nedeljo — bilo je pa slovesno sv. obhajilo. Otroci zbrali so se bili že zgodaj zjutraj v šoli, od koder so ob šestih šli za križem (banderom) v cerkev.

Dečki imeli so šopke pripete, deklice bile so pa z venci ovenčane, oboji s svečami v rokah. Pred kerstnim kamenom so vsi skupaj glasno obnovili kerstno obljubo, potem z gorečimi svečami se podali k obhajilni mizi. Po mašnikovem zavzivanju bili so otroci obhajani. Pred obhajilom imel je do otrok eden g. misijonarjev prelep in v serce segajoč govor, kakor tudi po dokončanem sv. obhajilu.

Ker je bilo otrok veliko, vodil je obhajane eden gg. misijonarjev na stran, da se je red lepše ohranil. Pri pogledu na nedolžno, v zakramentu sv. pokore očiščeno mladino z gorečimi svečami v rokah, — med njo pa duhovnega očeta g. misijonarja kot dobrega pastirja — komu ne bi svetih občutkov zatrepetal serce in ne zarosilo oko?

Prestopimo k glavnemu začetku sv. misijona. Pervo sv. mašo služili so čast. gosp. župnik. Po prebranjem evangeliju govorili so jako lep in v serce segajoč govor, s katerim so svojim ovčicam naznanili pravi pričetek sv. misijona, ter izrekli gorečo željo, da bi se dosedanje slabe navade in pregrehe s pomočjo sv. misijona popolnoma odpravile in se vse zamujeno in krivo v tem sv. času popravilo in poravnalo. Pred altarjem stali so vsi trije gg. misijonarji. H koncu svojega govora vzamejo g. župnik sv. razpelo v roke, potem štolo, in v imenu križanega Jezusa izročijo duhovno pastirsko oblast g. misijonarskemu superijorju, kateri so precej šli na prižnico in povedali v prvi pridigi, čemu da so prišli k nam, namreč: reševati naše duše.

Ob desetih bila je slovesna sv. maša z blagoslovoma, potem misijonska pridige; popoldne ob štirih zopet misijonska pridiga, potem litanije z blagoslovom.

Pred vsako popoldansko pridigo molil je eden žalostni del sv. rožnega venca glasno naprej, potem pa sv. Križev pot.

Po tem redu veršile so se misijonske pobožnosti in pridige do zveršetka sv. misijona. Omenim naj, da je vsaka misijonska pridiga terpela po celo uro, a ljudstvo kazalo je celi čas toliko gorečnosti, da se ni na-

veličalo trikrat vsaki dan priti k misijonskim pobožnostim in pridigam. Tudi iz oddaljenejših krajev niso se strašili truda niti zgube časa, temuč prihajali so s tako gorečnostjo k misijonskim pobožnostim in pridigam, da je bila cerkev vedno polna, pač da, še celo čez noč bili so ljudje v cerkvi. In kaj kaže vse to? To kaže, da naše slovensko ljudstvo še ni sprideno, temuč v korenini še zdravo, in da ne mara za krive proroke, naj si bodejo že katerekoli barve, temuč hrani še vedno neomahljivo jedino pravo vero in pobožnost.

Izverstnih misijonskih pridig pa ne bodem popisoval, ker tega moje pero ni zmožno, in ako bi tudi bilo, bila bi vsa moja hvala o tem odveč; najbolja priča temu je ljudstvo samo.

„Ako bi serce imel kamenito, mora ga taka pridiga ganiti; zapomnil si jo bodem za vse svoje žive dni; še zdaj mi po ušesih zvoné besede misijonskih pridig“, taki in enaki glasovi slišijo se vsak dan izmed ljudstva, in to so gotovo najbolje priče za visoko vrednost in lepoto misijonskih pridig.

Pri spovednicah bilo je ljudstva vedno tako natlačeno, da so, kljub obilni pomoči sosednjih gg. duhovnikov, ljudje vendar le počasi na versto prihajali. Spovedovanje začinjalo se je zjutraj ob 5 in končavalo se zvečer ob 8, ob kateri uri je misijonski zvon zapel in ljudstvo k spokorni molitvi opominjal. K zadobljenju popolnoma odpustkov opravil je spoved vsakdo dvakrat: prvič za sv. leto, drugič za misijonsko ali za ponavljavno spoved.

Tudi ponavljavno spoved opravilo jih je veliko število, zlasti upamo, da je večina mej temi bila premskih faranov, katerim gre v tej zadevi tudi prednost. V nedeljo 13. nov. je bilo privrelo iz vseh bližnjih in daljnih krajev toliko ljudstva, da je bila prostorna farna cerkev tako natlačena, da se kar ganiti ni več dalo.

Krona vsem pobožnostim in slovesnostim misijonskim bila je postavljena 15. listopada pri sklepu sv. misijona. Zjutraj ob osmih bila je slovesna služba Božja, potem imeli so čast. g. župnik govor do zbranega ljudstva, zlasti do tistih, kateri so splošnega misijonskega obhajila se imeli vdeležiti. Govor bil je zares tehten, jedernat in v globočino serca segajoč.

Po dokončanem govoru začelo se je splošno misijonsko obhajilo, in obhajali so štirje gg. duhovni na štirih krajih, ker obhajancev bilo je silno veliko.

Po doveršenem obhajilu prinesli so fantje misijonski križ, ga položili na tla pred veliki altar, kjer so ga preč. g. superijor blagoslovili, zbrani gg. duhovniki in drugi pa ga poljubovali potem. Res da, to je bil zopet ginljiv moment; zdelo se je, kakor da bi nebeški angelji gledali doli z nebeških višav, ter točili bridke solze nad velikim Bogom, kateri se je iz ljubezni do človeških otrok tako ponižal, da se je dal na križ pribiti. Ginljiv in presunljiv je bil govor preč. g. superijora po blagoslovljenju misijonskega križa.

Ginljivo je bilo poslovljanje od Premskih faranov, katerim so se priporočili v pobožno molitev, ter obljubili, da se jih bodejo tudi oni še posebno spominjali, in gorečnost njihovo do Božje službe tudi na višjem mestu umenili. Naposled pustili so nam mesto sebe družega misijonarja, to je, Jezusa Kristusa, kateri nas bode s križa učil, kako nam je živeti in kaj storiti, da svoje duše rešimo, to je, da se zveličamo.

Za tem je sledilo blagoslovljanje svetinic, podobic, molekov in družih misijonskih spominkov; naposled pa papežev blagoslov, katerega so podelili, križanega Jezusa podobo v rokah deržeč navzočemu preč. g. dekanu Ternovskemu kot predstojniku Premske fare, čast. gosp. župniku Premskemu in drugim gg. duhovnikom, napo-

sled pa celi fari in faranom, njihovemu polju, gozdom, vinogradom itd.

Sedaj vzdignilo je šest fantov misijonski križ, katerega so nesli po poti skozi vas, koder gre procesija o sv. Rešnjem Telesu, v spremstvu preč. gg. misijonarjev in dvanajstih gg. duhovnikov. Pred križem vihrala je zastava sv. Helene, za katero so šle najprevo ovenčane dekleta cele fare z gorečimi svečami v rokah, potem pevci in pevke pojoči prekrasno pesem: „Kraljevo znamenje“ itd. Za križem nosili so tudi nebo (baldahin), ob vsaki strani križa nosili so štirje nosci cerkvena svetila, ravno tako nosili so za križem vse velike sveče iz vseh podružnic Premške fare.

Za podružničnimi cerkvenimi zastavami šla je na posled nepregledna množica ljudstva, vedno v najlepšem redu.

Pridejo na kraj, kjer je imel križ postavljen biti in stopijo štirje fantje na lestvice, vzdignejo križ kviško, ter ga priterdijo, da stoji terdno na odmenjenem mestu. Ko je bil križ postavljen, molili so preč. gg. misijonarji in gg. duhovniki glasno pet očenašev, pet češenamarij in pet čast bodi Bogu za zadoblje je odpustkov, in ljudstvo je glasno odgovarjalo. Naj pri tej priliki omenim še, da je odslej vsako leto 15. listopada (nov.) za Premsko faro misijonski ter slovesni spomin, in da se trikrat v letu lahko vsakdo popolnoma odpustkov vdeleži pod navadnimi pogoji.

Potem se je v zahvalo Bogu za srečno dokončani sv. misijon v cerkvi pela zahvalna pesem, in tako je bil sv. misijon Bogu v čast in slavo, nam pa — upamo — v večno zveličanje srečno dokončan.

H koncu tega spisa ostaje nam še tehtna naloga, vsem podpirateljem in pospešiteljem sv. misijona izreči naj iskrenejšo zahvalo. Naj prvo bodi izrečena naj priserčnija zahvala preč. gg. misijonarjem za njihov preveliki trud, katerega so imeli pri obhajanju sv. misijona skozi deset dni. Ako bi preč. gg. misijonarji tirjali povračilo in se imel plačevati trud, ne mogli bi dostojno poplačati tolikega truda in dela, vsled katerega smo se vdeležili tolikih duhovnih dobrót.

Svojo slabo, in truda preč. gg. misijonarjev nedostojno zahvalo pa sklepamo z nado, da bodejo jo preč. gg. misijonarji sprejeli s prepričanjem, da taista izhaja iz resnično njim vedno vdanih in hvaležnih serc Premskih faranov.

Iskrena zahvala bodi izrečena čast. g. župniku, ki so od svoje strani premnogo storili, da se je zamogel obhajati sv. misijon. Naj toplejša zahvala enako vsem čast. gg. duhovnikom, kateri so pri obhajanju sv. misijona veliko pripomogli, ter njegovo korist mnogo povišali. Preserčna zahvala vsem darovalcem denarnih pomočkov in časnih potrebščin za misijon, kakor tudi darovalcu tega, kar je bilo za misijonski križ potrebno, pa preblagemu darovalcu dveh krasnih svetilnic, kateri se bodele postavili k misijonskemu križu, in verlima Premskima fantoma, katera sta ga brezplačno izdelala.

Konečno bodi skupno in ob enem vsem skupaj in vsakemu posebej, kateri so k sv. misijonu kakor koli pripomogli, v imenu vseh Premskih faranov izrečena naj iskrenejša in naj toplejša zahvala, s serčno željo, naj ta sv. misijon Premskim faranom, vsem blagim dobrotnikom in drugim vdeležencem po Božji milosti in dobroti tekne v večno izveličanje.

Pod Čavnom. (O rimskem popotvanju. [Dalje.]) Avdijenca ali sprejem pri sv. Očetu. Ta dan bil je za nas neizrečeno vesel in važen. S sv. tihoto in nepopisljivo serčno veselostjo stopamo po nezmernih in ogromnih galerijah Vatikana. Kar pridemo do druge straže. Perva bila je že na portalu, kakor sem zadnjič

omenil. Prašani smo po lističu za avdijenco. Pokažemo in korakamo dalje. Galerija se nam odpira za galerijo. Na vsakem voglu stoji eden ali dva krasno oblečena vojaka. Na to pridemo do velikanske dvorane, „Aula postica“ imenovane. Ta je ravno nad predcerkviščem — v fasadi — bazilike sv. Petra, največa je izmed vseh dvoran in ima prostora za 10.000 ljudi. Velika straža stoji tudi tukaj na vhodu. V tretje zahtevajo se od nas lističi. Radovoljno jih pokažemo, in stopimo noter. Ali kako se zavzamemo, ko najdemo tū že vse polno romarjev. Velj se nam k Jugoslovanom na levo. Na desni so bili namreč večinoma le Čehi, Poljaki, Ruteni in Slovaki, na levi pa Jugoslovani. Dvojna versta namreč čudno lepo in pisano oblečenih korenjaških Švicarjev s helebardami v rokah in s posebnimi pokrivali na glavi, dela špalir od vhoda do konca dvorane in deli romarje v dva dela. Konec dvorane stoji na vzvišenem mestu sedež za sv. Očeta in okoli njega v okrožju vse polno družih sedežev za kardinale, škofe in bolj znamenite romarje ter deputate. Nad sedežem sv. Očeta razpeto je velikansko krasno nebo in na steni vidi se prelepa podoba Marije Device z Detetom Jezusom v naročji in od angelov obdane. S silo in težavo priborimo se, čeravno nekoliko prekasno došli, vendar še precej naprej proti sedežem in v malo minutah bil sem v svoje neizrečeno veselje že spredej tik straže v prvi versti. Romarji dohajajo še vedno; bolj imenitni in odlični, knezi, grofi, škofje, profesorji, vojvodi itd. pomikajo se naravnost proti sedežu sv. Očeta. Tū imel sem priliko opazovati vse razne stanove in različne zastopnike slovanskega plemstva, ki so v krasnih uniformah in domačih nošah memo po sredi hodili. Za temi prišlo je tudi mnogo rimskih velikašev (aristokratov). Dva kardinala, Ledohovski in nek drugi, hodila sta vedno gori in doli ter skerbela za red. Že nas je zbranih na stotine in stotine. Vročina prihaja čedalje večja. Vse se poti in briše. Poldvanajsta je odbila. Bliža se presrečni trenutek. Hip na hip imajo zdaj priti sv. Oče. Pričakuje ga vse s hrepenečim veseljem. Kar zazvoné po mestu zvonovi. Bil je poldan. Malo minut še preteče na to in v dvorano pride — po dva in dva — 28 kardinalov. Hitro pokleknejo, ker mislili smo, zdaj so že tū sv. Oče. Ali kardinal Ledohovski, ako se ne motim, nam reče: „vstanite, vstanite, ni još tū sv. Otac!“ Vstanemo. Zopet mine nekaj minut. Tihota nastane velika. Nemirno bije nam serce in vseh oči obrnjene so proti vratam dvorane. Kar se prikaže in stopa v dvorano — po dva in dva — 37 škofov. Za temi zagledamo celo versto prelatov, vse v dolgih vijoličastih talarjih. Eden nese naprej križ. Za prelati stopajo po dva in dva naj viši papeževi častni stražarji (komorniki), ki neke posebne simbolične palice v rokah in na rame naslonjene derže, in zdaj — zdaj zagledamo namestnika Kristusovega, sv. Očeta, visoko na sedežu sedečega. Nese jih šest vijoličasto oblečenih móž. Vsi pokleknejo. Tihi, zamolkli pa častiti „Živijo“ in „Evviva“ se zasliši od vrát. Sv. Oče, na sedežu sedeči, delijo sv. blagoslov, zdaj na desno, zdaj na levo. Na obeh stranéh in za njimi stopajo častne straže. Vse se po sredi dvorane tiho in mirno in prav počasi dalje pomika. Pogled je veličasten. Prizor nepopisljiv. Ginjeni smo vsi tako, da ga ni skoraj v dvorani suhega očesa. Trenutka tega presrečnega in veselega ne pozabimo nikoli. Reči pač moram, da za dnevom pervega sv. Obhajila bil je ta dan, ta trenutek za-me najbolj vesel, karkoli sem jih doživel in kar jih kje doživel bom. Ko pridejo do konca dvorane, stopijo sv. Oče z nosilnice — sella gestatoria — na svoj pravi sedež ali — papežev tron, se priklonijo in sedejo. Tudi kardinali in škofje s prelati posedejo se po zraven stoječih sedežih. Vse je tiho. Vseh

oči obrnjene so zdaj na sv. Očeta. Na to vstanejo nekateri izmed škofov, se približajo sv. Očetu in jim izročijo krasno vezane adrese treh glavnih skupin romarjev, namreč hervaško, česko in poljsko. Tem pridružena je bila tudi prelepa, od nas podpisana slovenska адреса, ki je sv. Očetu, kakor so nam sami kasneje naznanili: „med premnogimi spričevanji vdanosti in ljubezni posebno dopadla in s posebnim veseljem sprejeta bila“.

Mine nekaj minut. Kar stopi biskup Strosmajer nekaj stopinj bližej sv. Očetu, se jim globoko prikloni, jih pozdravi v imenu vseh romarjev in ima v latinskem jeziku krasen in pomenljiv govor. Govoril je tako lepo, gladko in navdušeno, da je vse stermelo: kardinali, prelati in sv. Oče sami. Proti koncu govora povzdigne glas in reče: „Ubi Petrus ibi Ecclesia“ (kjer je Peter tam je prava Cerkev). Na te besede zagrmí po dvorani trikratni navdušeni „Živijo“. Ko biskup Strosmajer svoj govor dokonča, vstanejo sv. Oče. Tihota nastane največja po vsej dvorani. Sv. Oče se lepo priklonijo in po veličastni dvorani zadoni novi, čisti in gladki glas — glas Petrovega namestnika, Leona XIII! Zdi se nam, da slišimo glas samega Jezusa Kristusa. Vse posluša. V prekrasnem, tehtnem in milodonečim govoru serčno pozdravljajo pričujoče romarje, se jim zahvalujejo za vdanost in zvestobo, govorijo o delovanju slovanskih bratov Cirila in Metoda, o velikanskem slavjanskem narodu in o zjedinenju vseh razkolnikov, da bi kmalu bil le en hlev in en pastir. Govor ta Leonov je in ostane vselej velikega pomena za vesoljno Cerkev, zlasti pa za slavjanski narod. Govorili so blizu tri četrti ure in govor je bil nepopisljivega vtisa na poslušalce. Govorili so sv. Oče glasno in z ginljivim gibanjem života in rok. K sklepu govora podelili so nam apostolski blagoslov. Vse tedaj pade na kolena. Na to delajo se priprave za poljub noge. K poljubu dovoljeno je bilo vsem. Najprej stopile so pred sv. Očeta nekatere najodličnejše osebe, za njimi pa vsi romarji brez razločka stanú, čez 3000 ljudi. Ginljivo bilo je tedaj gledati, ko je za odličnim magnatom pred sv. Očeta pokleknil borni poljski kmet, za rutenskim prelatom rutenska kmetica, za bulgarskim mnihom visoki Čeh z rudečimi hlačami, za duhovnom v talarju priprosti dalmatinec v opanjkah. Vidile so se noše vseh raznovrstnih slovanskih narodov. Bilo je kaj posebnega. Vseh oči pa in pozornost kardinalov in sv. Očeta samega vlekli so na-se zlasti štirinajsteri Bulgari, korenjaški Albanezi in gorostasni Černogorci s handžari in samokresi preko pasa. Kako zalo bi se bilo odlikovalo tu pač tudi naše terzaško „mandrijarstvo“ s prelepo svojo navadno nošo, kakor nedavno pri Bleiweisovi slovesnosti v Ljubljani. Gnječa nastane strašna. Vsak silil je le naprej in hotel priti prej na versto. Vidilo se je, da ljubezen Slovanov do Kristusovega namestnika je nezmerna in ne pozná nobenih mej. Častna straža imela je veliko opravila in viditi je bilo marsikterih ginljivih prigodkov. Z veliko silo in od vročine ves spoten prederem tudi jaz do kardinalov in prvih straž. Ko listič v četrto in v zadnje pokažem in se mi nekoliko naterž, stopam, ves trepetajoč in nekako omamljen po stopnjicah pred sv. Očeta. Poklekнем, skažem počesčenje, poljubim križec na čizmi in grem po drugi strani na svoje mesto. Miloba neizrečena, rekel bi, svetost vidi se sv. Očetu na obrazu. Leon XIII so prav ljubeznjivi in mili starček, telesa sicer nekoliko slabotnega, pa jasnega čela in černih oči. Bolj ljubeznjive človeške podobe nisem še skoraj nikoli videl. Deržali so se vedno nekoliko na sméh, imeli so skoraj za vsacega prijazno besedo in so vsacega posebej še blagoslovili. Sprejemanje vse s poljubovanjem terpelo je blizu štiri ure.

(Dalje nasl.)

Na Dunaju, 28. listopada 1881. (*Razne dogodbe.*)
Dragi bralci „Zg. Danice“! Sprejmite blagovoljno moj dopis, s katerim vam naj prvo poročam, da pri cerkvi sv. Avgušтина je veliki, 57 stotov težki zvon, v četrtek 24. t. m., pri Ave-Marijem zvonjenju s svojega mesta padel. Najberž, da je bil varok ta le: Zavoljo velikosti zvona in ozkega svenika je bil na umeten način obešen, pri čemur je bilo treba večkrat paziti; s časoma so vijaki (šravbi) odnehali, naposled tako zelo, da se je zvon izpulil in med groznim ropotom doli telebnil, ter v sredi zvonika na tramovih obvisel. Dobro, da ni koga ubil, ker so bili štirje pri njem; samo enemu dečku je nogo zlomilo. Koliko je škode, se še ne vé. Neki šalivec je rekel: „Zvon si je že pravo zmislil; ljudje nočejo moliti, vedno zastoni zvoniti se je že naveličal, — je rajši doli skočil.“ Tudi jaz priterdim temu šalivcu, da ljudje malo molijo; na ulicah ga ni viditi človeka, da bi molil, ko poldne zvoní (znano je, da na Dunaju je tudi veliko judov in luteranov). Hvala Bogu; na Kranjskem ni tako; ko k molitvi zvoní, se moli, naj bo na polju, na cesti ali doma. Tako tudi v Ljubljani. Ko sem enkrat lansko leto prišel v Ljubljano ravno o Ave-Marijem zvonjenju, videl sem, kar me je serčno ginilo, da so ljudje sploh odkriti po ulicah šli in molili. Pomisli naj kdo, kako lepo je viditi na tergeh in semnjeh, kjer je veliko ljudi skupaj, ko zaslišijo poldne zvoniti, ko vsi potihnejo in molijo. Ta lepa navada Slovincem dela čast. (Konec sledí.)

Razgled po svetu.

Iz Rima dopis v „Katol. Listu“ s silo tehtnimi dokazi pojasnuje, da sedanji stan sv. Očeta je neprenašljiv in tako zatiranje od strani verskih sovražnikov se nikakor ne more več prenašati. Ne more več tako obstati, da laški ministri brez kazni sami žalijo papeža v lažnjivih spominicah, službeno časništvo v nesramnih spisih in prekucna stranka po taborjih in shodih. Kako je katoliški svet skerbni za svojega poglavarja, kažejo neštevilne adrese, ki so svetemu Stolu dohajale z vsih strani svetá od škofov in katoliških društev valed napada 13. mal. serp. To dokazujejo razprave v španjski zbornici, adrese katoliških župnikov iz Angleškega, govori na katoliških shodih v Bonu, resolucije (sklepi) avstrijskih ljudskih shodov; silo veliko število italijanskih romarjev pa je pokazalo, da se enako za to pečá narod v naj bližni bližini sv. Stola. Razdraženi s tem verskim skazovanjem so rovarji to razvpili za politiško demonstracijo in zavetovani od vlade so se pričeli groziti celó Vatikanu, in te žuganja se celó laški vladi zdé nevarne. Napadi na romarje, bombe veržene na škofovsko palačo, vandalizem (razgrajanje) proti svetim slikam po ulicah, kažejo, kakošno je potepinstvo, pri katerem je sokriva vlada ob Tiberi, ki delá milošnjo naj nesramnišim žalivcem sv. Očeta. Tisti dan, ko je Mancini obetal španjskemu zastopniku, da bo odvráčeval vsaktero žaljenje zoper papeža, je prelomil besedo, ker je dopustil, da gerdivni tabor brez kazni more psovati Vatikan in zahtevati, da naj se od sovražnikov osvoji. Vse to pa kaže, da vlada nima ali moči ali pa volje braniti papeža. Pogreša se ji blezo oboje. Kajti slabozmožna je ona tudi v prašanjih, ki njo naj bližej tičejo. To priča napredvanje republikanske stranke, česar zdaj tudi italijanski listi ne tajé.

„Patria“ v Bolonji n. pr. piše, da je republikanska stranka vstanovljena po celi Romaniji. Ondi je središnji odbor, kteremu so podložni krajni odbori, ki se zopet delijo v pododbore. Ta list šteje v Forli-u 36 republi-

kanaskih družb, razun 19erih okoli Ravene; po Cesenskem 72 itd. Ena stranka teh prekucuhov hoče, naj se kar precej udari, drugi pa, da naj se širijo republikanske misli; končni cilj vseh je razdjanje monarhije.

Ni tedaj čudo, ako kralj Humbert iše pomoči pri cesarjih; piše pa peštanski „Lloyd“, da „se ni odveč sanašati na laško zagotavljanje miru, ter da nestanovitno je, dokler je na čelu sedanja vlada, katero zamore odpihniti vsaki hujši vihar, pa da le-tá se že začinja. Katoličani vesoljnega svetá pa smejo za svojega duhovnega poglavarja zahtevati večji varnosti, kot jo more dati Humbert in njegov omahljivi kabinet (ministerstvo).“ Ravno to prašanje obravnava tudi nedavno v Parizu pri Plon-u izšlo delo iz peresa znamenite osebe: „La situation du pape et le dernier mot sur la question romain“ (Stanje papeževo in poslednja beseda o rimskem prašanji.) Tehtne so sklepne besede v tej knjigi: „Papeštvo tedaj sedaj ne more biti, kar bi biti moralo. Sedanji stan nasproti je odrekanje tega, kar bi moralo biti, odrekanje namreč njegove neodvisnosti in spoštovanja. Skazali smo to z neoveržljivo ravnoserčnostjo. — Zahtevam naj višega glavarja v katoliški Cerkvi se mora zadostiti, Rimu se mora poverniti njegov značaj, njegova prava sijajnost, vést vesoljnega katoliškega svetá se mora vmiriti. Italija naj ne pozabi, da naj bolj narodovno, kar je ona kdaj imela, je papež z nadgospodvom. Papež v ječi ali v pregnanstvu je nesreča in bolečina za djansko (realno) Italijo; nevarnost in propad za službeno Italijo. Svét sočuti z Vatikanom. Zadnji je čas, da se prevdari. Morebiti je to poslednja beseda o rimskem prašanji.“

Rimsko. (Za katerim germom leži rudečkarški zajic?) „La Voce“ od 15. listopada naznanja djanje, ki pred vsim svetom jasno razodeva zvijačno hudobijo, perfidnost mladolaško. Pravi, da poslednje dni so časniki mnogo govorili o nekem poslanstvu angleške vlade pri sv. Stolu, kar so imeli tudi drugi časniki in smo že omenili. Noče se o tisti priliki pečati z rečjo samo in koliko da je na nji; zaznamuje pa drugo silno tehtno okoliščino, polno važnih nauk.

Ravno da je namreč počil glas o angleškem poslanstvu pri sv. Stolu, že so jeli vsi liberalni listi o tem sovražljivo pisati, dasiravno se ni ravnalo o zadevah papeževega časnega posestva, ampak samo in zgoli o razmerah, ki tičejo duhovne koristi narodov; ravnalo se je o opravih tuje dežele s papežem, vidnim glavarjem katoliške vere. Niso tedaj liberalni časniki imeli nobene pretveze k jezikanju.

Iz tega pa je jasno in očitno, da vse liberalno časništvo, tudi ono, ki je od laške vlade pitano in navdihano, iše odvrčevati svobodno razvijanje duhovne oblasti sv. Cerkve, zabraniti in zatirati diplomatske razmere sv. Stola z deželskimi vladami ter z narodi po svetu. To pa počenja ravno tisto časništvo, ki je o času vloma v Rim tako širokoustno pisarilo o znanih zagotovilih v prid sv. Očetu, češ, kako bode varen, svoboden, samostojin. Kakor so ti novi učeniki pisali o času, ko je bil papež oropan, bi morala ravno vsled oropanja duhovna papeževa veljava in gospostvo tisučero in tisučero više prihajati, in to kakor za plačilo oropanja! Zdaj pa se vidi, da ravno ti hinavci delajo zadržke celó duhovnim zvezam sv. Stola s tujimi vladami in narodi. Tako se ta čudna Italija sama sebe sramoti pred vsim svetom. Kar se pa na laž, zvijačo, potuho in krivico zida, to še nikoli ni imelo ostanka — in ga ne bo.

Bratovske zadeve.

Koledar za prihodnji teden:

5. grudna. S. Saba op. — 6. S. Nikolaj šk., patron stolne cerkve. — 7. (Post.) S. Ambrož. — 8. Neomadežano Spočetje Marije Dev. — 9. (Post.) S. Sirus. — 10. S. Evlalija. — 11. Tretja adventna nedelja. S. Damaz.

Zahvale:

Št. 107. Dolg imam D. Mariji in sv. Jožefu plačati, kterege hvaležno s tim poravnam: Dvakrat sem bil v hudi stiski in sem se k Njima za pomoč zatekel; oba krat sem bil nenadno uslišan. Obljubil sem bil razglasiti. Slava in hvala Mariji Devici in sv. Jožefu!

Matej Jereb Stopiški.

Št. 8. Tisučkrat bodi priserčna zahvala Naši ljubi Gospej presv. Serca, in sv. Jožefu za uslišane ponižne prošnje, in zadobljene milosti v prav velikih dušnih in telesnih potrebah!

T. H.

V molitev priporočeni:

Mladeneč na nevarni poti bodi živo priporočen za spreobrnjenje. — Dve bolni osebi za pomoč v dušnih in telesnih potrebah. — Oseba v velikih skerbéh in težavah bodi priserčno priporočena v bratovsko molitev. — Že več časa bolna dekle prosi gorko za molitev, ako je volja Božja, da bi še ozdravela. — Oseba s pokaženo in bolno roko za pomoč. — Dijak priporočuje svojo bolno mater N. lj. G. presv. Serca in sv. Jožefu, da bi jih dobrotljivi Bog še ohranil. — Užaljena žena svojega moža, udanega mnogim pregreham, priserčno priporoča v bratovsko molitev, da bi se na priprošnje N. lj. G. in sv. Jožefa v sv. letu še spreobrnil. — Bolan duhovni pastir je serčno priporočen v bratovsko molitev, da bi na priprošnje N. lj. G. in sv. Jožefa zdravje dosegel, če je Božja volja. — Več mladenčev za dober napredek in lepo življenje.

Zlate zerna za vsaki dan mesca.

5. grudna. Gotovo je, da v naj hujših skušnjavah ni še greha, ako volja ne priterdi. (S. Frančišk Sal.)

6. Pobožna duša mora biti čista in neomadežana na rokah, na ustih, na ušesih, na očéh in na vsem životu. (Fr. Sal.)

7. Kdor v čednosti hoče veliko napredovati, mora svoje lastne nagnjenja čversto odrivati. (Vinc. P.)

8. Kolikor več prihaja ljubezen do Boga v kaki duši, toliko več bo v nji ljubezen do terpljenja in poniževanja. (Vinc. P.)

9. Ponižne duše ostanejo mirne, ako jim je zopergovor prenašati. (Vinc. P.)

10. Ako si v britkosti, pomisli, da tudi takrat Bog z očetovskim očesom na-te gleda. (Fr. Sal.)

11. En sam „očenaš“, zvesto in serčno obmoljen, ima veliko večji vrednost, kakor pa njih število, ki se v naglici in tlačansko tako rekoč obdergnejo. (Fr. Sal.)

Listek za raznoterosti.

Perva laž.

(Poslovenjena.)

Oh, dete je lagalo,
Lagalo prvi pot:
Okó se je stemnilo, —
Napoved groznih zmót!

Prihaja lice plaho,
Serce mu je bridkó,
Se vmika mami v strahu,
Ne gleda ji v okó!

Nesrečno smoto zdajci
Že tudi oče své:
Odide v tiho sobo,
Mu lijejo solzé...

„O černa laž otročja,
Ti gujzdo vsih nesreč,
Za serce moje tožno
Ti ból si pregoreč!

Moj sinček je raztergal
Obleko angelsko,
Serce mu več ni jasno:
Kakó je to bridkó!

Ne morem več verjeti,
Kar pravi, govori:
To dete je zgubljeno,
Več dete moje ni!

S.

Iz Ljubljane. Umerl tedaj je tudi naš občno spoštovani in ljubljani narodovni pervak dr. Janez Bleiweis vitez Tersteniški! Dosegel je mnogo dobrega domovini svoji; dosegel rodovini svoji lepe prednosti domoljubne slave in plemenitega stanu, in kakor upamo, dosegel poslednjič, kar končno samo in edino pravo veljavo ima: dosegel svoje lastno zveličanje. Kajti umerl je lepe smerti, kakor naš verli Lovro Toman, kakor naš preblagi grof Barbo, umerl kot pravi katoličan po lastnem nagibu prejemši ss. zakramente, umerl s presladkimi Imeni na jeziku. Umerl je v sv. letu, potem ko je bil tudi že prej v sv. letu, ob času velikih Ciril-Methodovih slovesnost v Rimu, doma s svojo blago gospó vred svojo pobožnost opravil. Bog mu daj večni mir.

Pri občnem zboru čebelarkega društva 24. t. m. je g. predsednik Jož. Jerič razložil stan in delavnost té družbe, ki ima 195 udov. Družbeni časnik „Slovenska čebela“ še izhaja, pa naj bi se Slovenci bolj zanj pečali. Pričujoč je bil med drugim tudi predsednik kmetijske družbe baron Karol Wurzbach. Pri volitvi je zopet voljen predsednik č. g. župnik Jož. Jerič, podpredsednik g. Fr. Ka. Souvan in odbornika gg. župnik Ant. Jugovic, pa grajšak dr. K. Ahačič.

Slovstvo. „Katolički Propovjednik. Uredjuje i izdaje Hinko Hladáček, prisiednik duh. stola i župnik u Gradištu kod Županje. V Vinkovcib, tiskom Milivoja Trumića.“ — Tega dela, v čistem jugoslavenskem jeziku, izhaja že 5. tečaj. Ravno nam je prišel v roke 10. zvezek letošnji (izhaja namreč po 1 zvez. na mesec), ki obseza na prvo nekaj kateheze, potem govor našega preč. g. dekana Mat. Kožuh-a v baziliki sv. Klementa v Rimu, in naslednjič pridige do konca cerkvenega leta. Kar smo v kratkem pogledu v to delo mogli opaziti, so govori prav lični, jedernati in skerbno izdelovani, ter vredni priporočila. Letna cena je 5 gl.

Z Dunaja, 29. listop. Morda vstrežem s sledečim poročilom: Milgsp. škof Vertin so 17. listop. zapustili Dunaj, in se proti Ameriki vernili čez Olomuc, Prago, Berolin, Kolonijo, kjer se je z njimi sošel steklar Švajgar, rodom Černomaljčan, ki gre tudi, saj za nekaj časa, na „novi svet“. Iz Kolonije so potovali v Lovan, kjer je ameriško bogoslovno izobraževališče (college american), in od ondod čez Calais v London, Liverpool, kjer so 25. t. m. šli na morje proti Novemu Jorku. V Lovanu jih je došel jurist Ferd. Mader iz Novega mesta, ki so ga v bogoslovje sprejeli, in ga mislijo v slavno semenišče „Salesianum“ za pripravljanje na imenitni duhovski stan izročiti. Vožnja čez morje utegne kakih 10 dni terpeti. Upajmo, da bo srečna, in da jim viharji o katerih listi krog angleškega obrežja poročajo, ne bodo nič žalega prizadjali. *Janez Vindob.*

Iz Marije-Zvezde pri Banjaluki, 15. listop. (Poterdilo.) Hvaležno sem prejel poslanih 63 gl. 20 kr. (to je: 12 gl. za samostan in cerkev č. o. Kazimira, 7 gl. za Sestre presv. Kervi, 10 gl. za redovnike trapiste — vmes 2 gl., ki sta bila odmenjena za pošiljanje zaboja, katerega je pa osebno vzel seboj P. Kazimir — 26 gl. 20 kr. za ss. maše), kar s tem poterjam in rečem: Tisočkrat poplačaj Bog! in priporočam se še nadalje za dobrotno pomoč. *Ves hvaležni*

Br. Bonaventura, podprijor.

Dr. Jožef Stadler, nadškof Sarajevski, je bil 18. listop. v konzistoriju prekonizovan, od papeža imenovan in poterjen, nadškofovski „pallium“ je dobil 19., in posvečen bil 20. t. m. V Rimu se bode mudil še do 9. grudna, in ta dan se verne, da berž ko je moč nastopi službo in prične tehtno svoje djanje, kteremu Bog podeli obilnega blagoslova.

V Veroni bodo škofu Danielu Komboni-u postavili spominek, vreden moža véde in olike, vreden slavnega misijonarja, znavca mnogih jezikov, silovitega pótnika, zemljepisca itd.

Morski som, grozno velik, je bil zašel te dni v Guaskonski zaliv in zataknil se je bil med skalovje v Fontarabiji. Ribiči si niso upali k jetniku, le streljali so vanj od daleč; pa mu niso mogli kože predreti. Čez 6 ur, ko je nastopil morski pritok, jo je som zopet popihal v široko morje.

Dobrotni darovi.

Koledniku sv. Miklavža (za novo cerkev v Bohinjski Bistrici): Iz Št. Vida pri Zat. po č. g. župniku 30 gl. **Za cerkev Jezusovega presv. Serca v Ljubljani:** Gospa in gnja. Ana in Helena Toman vsaka 1 gl. — Č. g. J. R.—k 60 kr.

Za študentovsko kuhinjo: Č. g. Žiga Bohinec 2 gl. — Č. g. Anton Vončina 2 gl. — Preč. mestni župnik g. Jan. Rozman 3 gl. — Č. P. A. K. 1 gl. — Č. g. A. Jerina 1 gl. — Neka mati 1 gl. v zahvalo, da je njen sin dobro izdelal šolo. — Č. g. J. R.—k 1 gl. — Helena Z. 50 kr.

Za sv. Očeta: Neimenovan po g. W. 1 gl.

Za afrikanski misijon: Iz Št. Vida pri Zat. po č. g. župniku 15 gl.

Za sv. Detinstvo: Iz Št. Vida pri Zat. po č. g. župn. 20 gld. — Iz Černic po č. g. K. Čigonu 2 gl. 52 kr. Č. g. A. K. 1 gl.

Za naj potrebniši misijone: Po čč. oo. misijonarjih pri sv. Jožefu v Celji 10 gl.

Za bratovščino Naše ljube Gospe presv. Serca: Iz Černic po č. g. K. Čigonu 1 gl. 44 kr.